

Η Η Χ Ω

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

'Οδός 'Αλ. Σούτσου αρ. 17,

Συνδρ. 'Εσωτερικοῦ φρ. 8

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Συνδρ. 'Εξωτερικοῦ φρ. 10

ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Διατελοῦμεν ἔτι ἐν τῇ ἀφασίᾳ. Εἶναι καιρὸς πνευματικῆς δυστολῆς καὶ σωματικῆς περιστολῆς καὶ ἔχομεν ἔτι ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ συνέσεως, σκέψεως καὶ φρονήσεως. Μετ' ὀλίγον δὲ θὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς ἐναργέστερον καὶ δραστικώτερον βίον καὶ χρῆζομεν ἔτι δυνάμεων καὶ ἀναρρώσεως. Ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀποχὴν, ἐντείνομεν τὰς θεολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς μας σκέψεις καὶ εὐφροσύνως εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἐβδομάδα, τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν λεγομένην.

'Αγία ὄντως ἐποχὴ! ἱερὰ ἀνάμνησις καὶ θεία ἀπόλαυσις! Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ζωηρῶς ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην μας καὶ πάντες διγῶμεν πρὸ τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ ὕψους τῆς θείας ἀποστολῆς. Οἱ γέροντες τρέμουν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος, οἱ νέοι φρικιῶσι διὰ τὰ πάθη αὐτοῦ καὶ οἱ παῖδες ἐξίστανται διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναϊότητά του.

Ἦτο Θεός! αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ἀπεικόνισμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπιμένει τοῦ Θεοῦ; Βεβαίως. Ἄρα καὶ αὐτὸς ὑποφέρει ἐξ ἴσου. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἦλθεν ἐνταῦθα ἀνθρωπίνως ζήσας καὶ ἀποθανῶν διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ἀγογγύστως νὰ ὑποφέρωμεν καὶ ν' ἀποθάνωμεν, διὰ ν' ἀπολαύσωμεν τὸ θεῖον καλόν. Δὲν ἦλθε διὰ τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον.

Ἡ Ἁγία λοιπὸν ἐβδομάς εἶναι ἀνάμνησις τῆς θείας ἀποστολῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο πᾶς χριστιανὸς δυστέλλεται καὶ συναισθάνεται τὸ μέγεθος τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἐν τῇ προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ζητεῖ νὰ ἀποκαθάρῃ τὸ σῶμα καὶ ἐξαγιάσῃ τὴν ψυχὴν διὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν.

'Αγία ἐβδομάς! εἶναι σταθμὸς ἱερὸς τοῦ βίου καὶ λουτρὸν τῆς ἀμαρτωλῆς ψυχῆς. Μεσολαβεῖ ὡς πρόμαχος τῆς θείας χάριτος καὶ πρὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας μας ἴσταται ὡς κρηπίς

καὶ φρουρὸς τῶν ἀπέναντι τοῦ παντοδυνάμου δικαιωμάτων μας καὶ ἐχέγγιον τῶν μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς σχέσεών μας. Μᾶς συμβουλεύει καὶ μᾶς ἐπιπλήττει, μᾶς διδάσκει καὶ μᾶς νουθετεῖ, ὁσάκις δὲ ἐξηντλημένοι καὶ πεφορτωμένοι ἐκ τῶν ἀνομιμάτων μας προστρέχομεν μετενοημένοι εἰς τὴν χάριτα τῆς, μᾶς ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας τῆς, μᾶς ἐπουλῶνει τὰς πληγὰς μας καὶ ἐνδυναμωμένους καὶ ἀναγεννημένους μᾶς ἐπαναστέλλει εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου.

Μετὰ τὴν καταιγίδα ἢ γαλήνη!

Μετὰ τὴν μελαγχολίαν ἢ χαρὰ!

Μετὰ τὴν Τεσσαρακοστὴν τὸ Πάσχα!

Μετὰ δὲ τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν καὶ τὴν κατάνυξιν, ἡ ἀπληστος φαγοποσία, ἡ εὐφρόσυνος διασκέδασις καὶ ἡ ἀκατανόητος ἀμεριμνησία τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἡμῶν δυνάμεων

'Ἄλλ' οὕτω γέγονεν ὁ ἀνθρώπος; Πότε μικρὸς καὶ πότε μέγας, πότε πλούσιος καὶ πότε πένης, πότε ἄγγελος καὶ πότε διάβολος, πότε περιορισμένος καὶ συνεσταλμένος καὶ μετενοημένος καὶ πότε ἐλεύθερος, ἀφροντις καὶ ἀστατος; Οὕτω γέγονε τὸ πνεῦμα του καὶ οὕτως εἶναι διαπεπλασμένος τὸ σῶμα του! Αἱ κοινωνικαὶ διαπάλαι ὑπὲρ τῆς καταστολῆς ἢ τῆς διαστολῆς θὰ ἐπικρατήσουν; Δυστυχῶς πόρρω ἀπέχομεν νὰ ἐννοήσωμεν, ἂν θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο ἢ πότερον αὐτῶν, οὕτω δ' ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθῶμεν ἔτι σφαδάζοντες πρὸ τῆς ἀδυναμίας μας καὶ πάλλοντες τὸ δόρυ πρὸ τῆς δυνάμεως ἕως ὅτου ἐπικρατήσῃ ἐν ἡμῖν ἡ ἰσχύς ἢ τὸ φᾶσμα.

Ἦχώ.

Πάντες οἱ ἀνθρώποι λησμονοῦσι καὶ οὕτω τὰ πάντα λησμονοῦνται, μόνον δὲ τὰ λείψανον καὶ ἐρείπια, τὰ βιβλία καὶ αἱ παραδόσεις, αἱ ἀναμνήσεις καὶ φῆμαι, μᾶς μεταδίδουσι κάπως καὶ ἀμυδρῶς τὴν παρελθοῦσαν ἱστορίαν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν δράσιν. Ἐν τούτοις ἐν πρᾶγμα δὲν λησμονεῖται, μία ἀνάμνησις μένει ζωηρὰ καὶ δὲν ἐξαλείφεται ἡ ἀγαθοεργία.

ΕΝ ΤΩ ΠΙΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΩ

Πρόεδρος. Κατηγορήσαι, ὅτι ἐξύβρισας καὶ ἐκτύπησας τὸν ἀμαξηλάτην αὐτὸν ἄνευ αἰτίας. Τί ἀπολογεῖσαι ;

Κατηγορούμενος. Εἶναι ἕνας ψεύστης, κύριε Πρόεδρε καὶ ἕνας κατεργάρης πρώτης τάξεως.

Ἀμαξηλάτης. Βρὲ, τί σοῦ ἔκαμ' ἐκτύπησες δυὸ γροθιὰς καὶ μ' ἄνοιξες τὴν μύτη ;
— Κατηγορούμενος. Γιατί'σαι ἕνα γομάρι καὶ ἕνας παληάνθρωπος.

Ἀμαξηλάτης. Σὺ εἶσαι ἕνας μασκαρᾶς καὶ λωποδύτης πρώτης τάξεως.

Πρόεδρος (ἐγειρόμενος ἐν θυμῷ). Σιωπή ! Τί εἶναι αὐτὰ ; δὲν ἐπιτρέπω νὰ διακόπτετε (πρὸς τὸν κατηγορούμενον) ἐξακολούθησον.

Κατηγορούμενος. Νί, Κύριε Πρόεδρε, εἶναι ἕνας ψεύστης καὶ ἕνας κατεργάρης πρώτης τάξεως καὶ ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

Πρόεδρος. Δὲν εἶπα νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς ὑβρεῖς σου, ἀλλ' εἶς τίμιος ἄνθρωπος ἄνευ ἐπαγγέλματος θεωρεῖται ἀκριβῶς ὡς κατεργάρης.

Κατηγορούμενος. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Πρόεδρε, δὲν εἶμαι ἄνευ ἐπαγγέλματος εἶμαι πυροσβέστης.

Πρόεδρος. Πυροσβέστης ; Πῶς ;

Κατηγορούμενος. Δὲν μὲ γνωρίζετε ; εἰς ὅλας τὰς πυρκαϊὰς τρέχω πρώτος καὶ μὲ κινδυνὸν τῆς ζωῆς μου, πολλάκις ἔσωσα ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ Μελαῖ...

Πρόεδρος. Ἦννόησα, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα ὠρισμένον.

Κατηγορούμενος. Κύριε Πρόεδρε, δὲν ψεύδομαι, νὰ ἐβλέπατε ὅταν πιάσῃ πυρκαϊὰ πῶς φοβούνται οἱ ἄλλοι νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν φωτιά καὶ πῶς ἐγὼ τοὺς δίδω τὸ παράδειγμα καὶ τί κατορθώνω, θὰ μοῦ ἐδίδατε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Πρόεδρος. Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, εἶδες τί εἶπον οἱ μάρτυρες, ἀπολογήσου τί ἔχεις νὰ εἰπῆς.

Κατηγορούμενος. Μάλιστα ἀμέσως. Εἰς τὰς 10 τὸ βράδυ ἀκούσαμε πῶς ἔπιασε πυρκαϊὰ εἰς τὴν σπητι τοῦ Μελαῖ, ἐγὼ ἤμουν εἰς τὸ Κολωνάκι καὶ διασκεδάσαμε μὲ κᾶτι αἴλους. Τοὺς ἀφῆνω ἀμέσως καὶ τρέχω εἰς ἕνα ἀμαξῶν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Φίξ, ἐμβαίνω μέσα καὶ τοῦ λέγω. — Τράβα γλήγορα εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας. — Ἐγὼ ἀγῶγι, μοῦ λέγει. — Μωρὲ εἶναι ἀνάγκη, τοῦ ἀπαντῶ, πήγαινε με ὡς ἐκεῖ καὶ γύρισε. — Δὲν εἴμπορῶ, μοῦ λέγει, πήγαινε νὰ εὗρῃς ἄλλην ἀμαξῶν. Ἐγὼ ἐπέμενα, αὐτὸς ἐθύμωκεν. Ἐγὼ τὸν ἐφοβήθηκα πῶς θὰ τὸν καταγγείλω καὶ αὐτὸς τότε ἤρχισε νὰ μὲ τραβᾷ διὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω καὶ νὰ μὲ ὑβρίξῃ. Αἶ, τότε καὶ ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ τοῦ ἔδωσα δυὸ γροθιὰς.

Ἀμαξηλάτης. Βρὲ λωποδύτη, ἐγὼ σὲ ἔβρισα πρῶτος ἢ ἐσύ ;

Κατηγορούμενος. Σὺ, παληάνθρωπε.

Ἀμαξηλάτης. Νὰ χαθῆς, μόρτη.

Κατηγορούμενος. Νὰ, ὅτι εἶναι ἕνας ψεύστης, κατεργάρης, μασκαρᾶς, παληάνθρωπος κλέφτης καὶ ἀρχιλωποδύτης πρώτης τάξεως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος.

Πρόεδρος. Πρὸς τὸν κατηγορούμενον ἐξακολούθησον.

Κατηγορούμενος. Νί, Κύριε Πρόεδρε, εἶναι ἕνας ψεύστης καὶ ἕνας κατεργάρης πρώτης τάξεως καὶ ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος.

Πρόεδρος. Δὲν εἶπα νὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς ὑβρεῖς σου, ἀλλ' εἶς τίμιος ἄνθρωπος ἄνευ ἐπαγγέλματος θεωρεῖται ἀκριβῶς ὡς κατεργάρης.

Κατηγορούμενος. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Πρόεδρε, δὲν εἶμαι ἄνευ ἐπαγγέλματος εἶμαι πυροσβέστης.

Πρόεδρος. Πυροσβέστης ; Πῶς ;

Κατηγορούμενος. Δὲν μὲ γνωρίζετε ; εἰς ὅλας τὰς πυρκαϊὰς τρέχω πρώτος καὶ μὲ κινδυνὸν τῆς ζωῆς μου, πολλάκις ἔσωσα ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ Μελαῖ...

Πρόεδρος. Ἦννόησα, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα ὠρισμένον.

Κατηγορούμενος. Κύριε Πρόεδρε, δὲν ψεύδομαι, νὰ ἐβλέπατε ὅταν πιάσῃ πυρκαϊὰ πῶς φοβούνται οἱ ἄλλοι νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν φωτιά καὶ πῶς ἐγὼ τοὺς δίδω τὸ παράδειγμα καὶ τί κατορθώνω, θὰ μοῦ ἐδίδατε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Πρόεδρος. Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, εἶδες τί εἶπον οἱ μάρτυρες, ἀπολογήσου τί ἔχεις νὰ εἰπῆς.

Κατηγορούμενος. Μάλιστα ἀμέσως. Εἰς τὰς 10 τὸ βράδυ ἀκούσαμε πῶς ἔπιασε πυρκαϊὰ εἰς τὴν σπητι τοῦ Μελαῖ, ἐγὼ ἤμουν εἰς τὸ Κολωνάκι καὶ διασκεδάσαμε μὲ κᾶτι αἴλους. Τοὺς ἀφῆνω ἀμέσως καὶ τρέχω εἰς ἕνα ἀμαξῶν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Φίξ, ἐμβαίνω μέσα καὶ τοῦ λέγω. — Τράβα γλήγορα εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας. — Ἐγὼ ἀγῶγι, μοῦ λέγει. — Μωρὲ εἶναι ἀνάγκη, τοῦ ἀπαντῶ, πήγαινε με ὡς ἐκεῖ καὶ γύρισε. — Δὲν εἴμπορῶ, μοῦ λέγει, πήγαινε νὰ εὗρῃς ἄλλην ἀμαξῶν. Ἐγὼ ἐπέμενα, αὐτὸς ἐθύμωκεν. Ἐγὼ τὸν ἐφοβήθηκα πῶς θὰ τὸν καταγγείλω καὶ αὐτὸς τότε ἤρχισε νὰ μὲ τραβᾷ διὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω καὶ νὰ μὲ ὑβρίξῃ. Αἶ, τότε καὶ ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ τοῦ ἔδωσα δυὸ γροθιὰς.

Ἀμαξηλάτης. Βρὲ λωποδύτη, ἐγὼ σὲ ἔβρισα πρῶτος ἢ ἐσύ ;

Κατηγορούμενος. Σὺ, παληάνθρωπε.

Ἀμαξηλάτης. Νὰ χαθῆς, μόρτη.

Κατηγορούμενος. Φτοῦ σου, ἀρχικλέφταρε.

Πρόεδρος (ἐγειρόμενος). Σιωπή, μὴ διακόπτετε, θὰ σᾶς στείλω καὶ τοὺς δύο μέσα.

Κατηγορούμενος. Καλεῖτε, κύριε Πρόεδρε, καλεῖτε καὶ τοὺς δύο, διότι δὲν ξιύρετε, κλέφτει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὅλο στῆς μπιρκαρίαις βρίσκειται.

Ἀμαξηλάτης (πλησιάζων αὐτὸν καὶ ἀπειλῶν). Σὲ πιάνω ἀπὸ τὸ λαρύγγι, βρὲ λωποδύτη καὶ σὲ πνίγω σὺν σπυργίτι.

Κατηγορούμενος. Σκάσε, παληάνθρωπε, νὰ μὴ σ' ἀρχίσω πάλι στῆς γροθιὰς,

Ἀμαξηλάτης. Θὰ σοῦ πιῶ τὸ αἷμα, παληομόρτη.

Κατηγορούμενος. Τί νὰ σοῦ κᾶμω ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λυπηθῶ καὶ θὰ σοῦ κανᾶ τὰ μούτρα παντζάρι.

Ἄμαξηλάτης (κρούει τὸν κώδωνα, ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον παταγωδῶς γελᾷ). Σᾶς διατάσσω νὰ παύσητε, διότι ἐπιβαρύνετε ἀμφότεροι τὴν θέσιν σας.

Κατηγορούμενος. Ἄχ, κύριε Πρόεδρε, ἀν εἴσθε εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἐβλέπατε πόσον ἔχω δίκαιον.

Πρόεδρος. Προτιμῶ τὴν ἰδικὴν μου θέσιν. Ἐλα, λέγε γλήγορα, ἔχεις τίποτε ἄλλο ν' ἀπολογηθῆς ;

Κατηγορούμενος. Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, μάλιστα.

Πρόεδρος. Λέγε.

Κατηγορούμενος. Νὰ, ὅτι εἶναι ἕνας ψεύστης, κατεργάρης, μασκαρᾶς, παληάνθρωπος κλέφτης καὶ ἀρχιλωποδύτης πρώτης τάξεως καὶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος.

Ἄμαξηλάτης. Βρὲ λωποδύτη, ἐγὼ σὲ ἔβρισα πρῶτος ἢ ἐσύ ;

Κατηγορούμενος. Σὺ, παληάνθρωπε.

Ἀμαξηλάτης. Νὰ χαθῆς, μόρτη.

Κατηγορούμενος. Δὲν μὲ γνωρίζετε ; εἰς ὅλας τὰς πυρκαϊὰς τρέχω πρώτος καὶ μὲ κινδυνὸν τῆς ζωῆς μου, πολλάκις ἔσωσα ἀνθρώπους καὶ πράγματα. Εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ Μελαῖ...

Πρόεδρος. Ἦννόησα, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα ὠρισμένον.

Κατηγορούμενος. Κύριε Πρόεδρε, δὲν ψεύδομαι, νὰ ἐβλέπατε ὅταν πιάσῃ πυρκαϊὰ πῶς φοβούνται οἱ ἄλλοι νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν φωτιά καὶ πῶς ἐγὼ τοὺς δίδω τὸ παράδειγμα καὶ τί κατορθώνω, θὰ μοῦ ἐδίδατε τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Πρόεδρος. Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, εἶδες τί εἶπον οἱ μάρτυρες, ἀπολογήσου τί ἔχεις νὰ εἰπῆς.

Κατηγορούμενος. Μάλιστα ἀμέσως. Εἰς τὰς 10 τὸ βράδυ ἀκούσαμε πῶς ἔπιασε πυρκαϊὰ εἰς τὴν σπητι τοῦ Μελαῖ, ἐγὼ ἤμουν εἰς τὸ Κολωνάκι καὶ διασκεδάσαμε μὲ κᾶτι αἴλους. Τοὺς ἀφῆνω ἀμέσως καὶ τρέχω εἰς ἕνα ἀμαξῶν, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Φίξ, ἐμβαίνω μέσα καὶ τοῦ λέγω. — Τράβα γλήγορα εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας. — Ἐγὼ ἀγῶγι, μοῦ λέγει. — Μωρὲ εἶναι ἀνάγκη, τοῦ ἀπαντῶ, πήγαινε με ὡς ἐκεῖ καὶ γύρισε. — Δὲν εἴμπορῶ, μοῦ λέγει, πήγαινε νὰ εὗρῃς ἄλλην ἀμαξῶν. Ἐγὼ ἐπέμενα, αὐτὸς ἐθύμωκεν. Ἐγὼ τὸν ἐφοβήθηκα πῶς θὰ τὸν καταγγείλω καὶ αὐτὸς τότε ἤρχισε νὰ μὲ τραβᾷ διὰ νὰ μὲ βγάλῃ ἔξω καὶ νὰ μὲ ὑβρίξῃ. Αἶ, τότε καὶ ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ τοῦ ἔδωσα δυὸ γροθιὰς.

Ἀμαξηλάτης. Βρὲ λωποδύτη, ἐγὼ σὲ ἔβρισα πρῶτος ἢ ἐσύ ;

Κατηγορούμενος. Σὺ, παληάνθρωπε.

Ἀμαξηλάτης. Νὰ χαθῆς, μόρτη.

Πρόεδρος. Μὰ ὅλα αὐτὰ ἐπιβαρύνουν τὴν θέσιν σου καὶ φαίνεσαι ἔνοχος τῆς πράξεως, ὅτι ἐκτύπησες τὸν ἀμαξηλάτην.

Κατηγορούμενος. Μάλιστα, βέβαια, κύριε Πρόεδρε, τὸν ἐκτύπησα, τὸν ὑβρίσα, τοῦ ἔδωσα γροθιὰς, κλωτσιὰς, μπουιές, δαγκανιές καὶ ὅτι ἄλλο ἤμπορούσα, τὸ ἔκαμα διότι εἶναι ἕνας παληάνθρωπος καὶ τὴν ἀκόμη ἀν ἦτανε εἰς τὸ χέρι μου, θὰ τὸν φλαμπούρωνα ἀκόμη.

Πρόεδρος. Κατηγοροῦμενε, καταδικάζεσαι δέκα ἡμέρας φυλάκισιν καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Κατηγορούμενος (παρατηρῶν ὀργίλως τὸν ἀμαξηλάτην). Εὐχαριστῶ, κύριε Πρόεδρε. Εὐχαριστῶ. Δὲν μὲ μέλλει, τὸ κέφι μου ἔκανα.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

Οἱ κακῆς ἀνατροπῆς ὀμιλοῦσι περὶ προσώπων. Οἱ δὲ καλῆς ἀνατροπῆς περὶ πραγμάτων.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ ἀρνηθῆς τὴν πράξιν ; Τώρα τὴν ἔπαθες.

Ἄμαξηλάτης. Μὰ δὲν εἶδες, ἀδελφέ ; καὶ ἐδῶ ἀκόμη μοῦ μβῆκε ἡ μύτη ;

Ἄμαξηλάτης. (φεύγων) Για σου παληοκάρη.

— Κύριε, Κύριε, κάτι σου 'κόλλησαν πίσω... ένα παράσημο...
— 'Εδω; άμ βέβαια, κόρη μου, τώρα τὰ παράσημα κατεβαίνουν στα πόδια μας, άφοῦ εἰς σὰς ἀνεβαίνουν 'στο κεφάλι.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Δικαστής. Τί ἔκρινες όταν σέ συνέλαβον;
Κατηγορούμενος. Κατεγινόμενη ἡσύχως εἰς τὸ ἔργον μου.
Δικαστής. Κεῖ ποῖον εἶναι τὸ ἔργον σου.
Κατηγορούμενος. Νὰ κταστρώω σχέδια.

ἀπορίας καὶ ἐν στενοχωρία ὁ Πέτρος.

Ἡ δὲ μήτηρ αἰρούσα τὰς πρώτας αὐτὰς παρεξηγήσεις:

— Δὲν εἶναι, κόρη μου, κακὸν τοῦτο καὶ ἀπρεπές, τῇ λέγει, ἀφοῦ μάλιστα ἐπικρατεῖ καὶ συνήθεια εἰς τὰς μεγαλοπόλεις. Μὴ παίρνεις κατὰ γράμμα τί λέγουν τὰ βιβλία καὶ οἱ διδάτκαλοι. Ἐπειτα ἡ μήτηρ σου, ἣτις σέ ἀγαπᾷ τόσον, εἶναι πλησίον σου.

— Καὶ ἂν μοῦ ζητήσῃ καὶ νὰ μὲ ἀπατηθῇ εἰς τὸ πρόσωπον; πρὸ τῶν γάμων; ἔρωτᾷ μετ' ἀπορίας καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Δωδώνη τὴν μητέρα της, πρέπει νὰ ἐνδώω;

— Δηλαδή, ναι καὶ ὄχι. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, ὅπου τὸ ἀπαιτοῦν οἱ τύποι καὶ δὲν ὑπάρχει κακὴ πρόθεσις, τῇ ἀπαντᾷ αὕτη.

Ἡ ἀπειρος ἔμως ἐστὶ τῶν τοῦ κόσμου πραγματικῶν νεῶνις, ἀμφιταλαντευομένη καὶ διατάσσουσα πρὸς στιγμὴν, προσφέρει μὲν τὴν δεξιάν της τῷ μηστήρι αὐτῇ, πλην δὲν ἀποθαρρύνεται εἰς τὰς ἀγνάς σκέψεις της καὶ τῷ λέγει:

— Ἀδιάφορον, Κύριε, ἀπαθεῖτε τὴν χεῖρά μου ἀλλὰ μήθετε ὅτι πρὸ τῶν ὀμμάτων μου εἶναι ἀπὸ δεικνὰ νὰ ζητήτε πρὶν ἢ διὰ τῆς ἱεροτελεστίας ἐνωθῶμεν, τοιοῦτον τι.

Δικαστής. Τί σχέδια;
Κατηγορούμενος. Νά, παραχαρξέως, διαρρήξεως, ἀλώσεως, ἐφόδου κτλ.

Ἡ μικρὸς Νίκος. «Μητέρα, διατί φυλάτεις τὰ μαλὶνὰ τοῦ πατέρα εἰς αὐτὸ τὸ κουτί;
Ἡ μήτηρ του. «Διὰ νὰ μὴ λησμονήσω, παιδί μου, ὅτι εἶχε μίαν φορὰν καὶ αὐτὸς κόμην.»

Ἐν ὥρᾳ πτώσεως κόρης εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἡ μήτηρ. «Τρέξατε! ἀμέσως! Γρήγορα! Ρίψετε τὴν ἕνα φελλόν!»
Ἡ πνιγομένη κόρη. «Ὅχι, ὄχι αὐτὴς δὲν μοῦ πηγαίνει μητέρα, ρίψατέ μου ἕνα καλάθι, ἢ ἄς ἔλθῃ καλεῖτερα ὁ Νίκος.»

Μεταξὺ δύο γυναικῶν:
Ἡ πρώτη. Αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι γράφουν περὶ τοῦ «Πῶς πρέπει νὰ περιποιοῦμεθα τοὺς συζύγους μας», νομίζεις, ὅτι τάχα περιποιοῦνται καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς συζύγους τῶν;

Ἡ δευτέρα. «Τί λές, καλέ; Μὰ δὲν καταλαμβάνεις, ὅτι αὐταὶ δὲν ἔχουν συζύγους;»

Λουκούμης. «Πόσα ἠγόρασες τὸ νέον σου αὐτὸ καπέλλο;»

Σπουργίτης. «Σιωπή! Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω καλά, δὲν ἐφαίνετο κανεὶς εἰς τὸ κατάστημα, ὅταν τὸ ἐπῆρα.»

Ἡ Πέτρος λαμβάνει ἐν σπουδῇ τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἀσπάζεται μετὰ ζέσεως εἶτα παρατηρεῖ ταύτην περιπαθῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἡ Δωδώνη καταπόρφυρος ἐκ συγκινήσεως καὶ αἰδοῦς χαριετᾶ προχωροῦσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοὺς ἀναμένοντας ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῶν μορμυρισμῶν τῶν προσκεκλημένων, μὴ ἀντιληφθέντων ἐν τούτοις καλῶς τῶν διατρεξάντων.

Ἡ δὲ Πέτρος, κατ' ἰδίαν καὶ πλαγίως ἀκολουθῶν αὐτήν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Τί ἄθῶν ἰδιότροπον πλάσμα! ἀλλὰ τί ἄγγελος καὶ καλλονή! Ἡ καρδιά της φαίνεται πεπλατημένη ἐξ ἀφοῦ ἀγνότητος καὶ ἠθικῆς, τὸ δὲ σῶμα της ἐκ προσφάτως πετουσῆς τρυφεραῶν καὶ καθαρῶν χιόνος. Ἡ δὲ καρδιά της, μόλις ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον, εἶναι ὅπως ξένη καὶ ἀπειρος καὶ εἰς ἐμὲ ἐναπόκειται νὰ τῇ γνωρίσω τὰ πέντα καὶ τὴν μορφώσω.

Δὲν εἶδατε; καὶ τὰς ἀθῶν: ἀκόμη παρεκτροπῆ: παρεξηγεῖ καὶ ἐπικρίνει.

Ἐν τούτοις ἡ Δωδώνη ἔστη, ὁ Πέτρος μετὰ τῶν προσκεκλημένων θαυμάζει αὐτήν, ἡ δὲ βροντώδης φωνὴ τοῦ οικοδεσπότη ἀκούεται λέγουσα:

— Αἶ, κόρη μου, κοντεύει μεσημέρι καὶ κοιμᾶσαι ἀκόμη;
— Ἄ, ὄχι μητέρα, διαβάζω ἕνα μυθιστόρημα. Τί ὠραῖο ὅπου εἶνε! δὲν μὲ ἀφίνει νὰ σπκωθῶ. Μοῦ φαίνεται... ὅτι μοῦ συμβαίνουν ὅσα γράφει.
— Καλά, διάβασε, ἐγὼ κάνω ὄλαις ταῖς δουλειαῖς, ἐσκούπισα, ἐσυγίρισα, ἐμαγείρευσα, ἐπλῦνα, τώρα σιδερόνω, καὶ ὕστερα θὰ στρώσω τραπέζι.
— Καλά, καλά, μητέρα, σιδέρωσε, ἐγὼ μελετῶ, καὶ ὕστερα θὰ ἔλθω νὰ φάγω.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

μετάφρασις τῆς Prière τοῦ Prudhomme

Ἄν ἤξευρες τὴν θλίψιν δοκιμάζω,
Ὅπου μονάχος ἔω, θὰ μὲ ποιοῦσες.
Καὶ κάποτε ἀπ' τὸ σπῆτι μου κοιτᾷ
θὲ δὲν περοῦσες.

Ἄν ἤξευρες, τὴν αἰσθημα γενναίη
Ἐνα βλέμμα σὴν καρδίᾳ τὴν λυπημένην,
Στὸ παρεθῆρι μου θὲ τὰ ῥιχνες ματιὰ
Ἀγρημένην.

Ἄν ἤξευρες, τὴν βάλσαμο ἢ καρδίᾳ
Σ' ἄλλη καρδίᾳ ἔχει δύναμι, τὰ χύση,
Σὰν ἀδελφῆ σὴν πόρτα μου γλυκεῖα
θὰ χεῖς καθίσῃ.

Ἄν ἤξευρες ποῦ ὁ δόλιος σ' ἀγαπᾷ,
Ἄχ! καὶ τὸ πῶς, ἄν ἤξευρες, γλυκεῖα μου,
Ἴσως μ' ἀπλότη θὰ μπαῖνες δειλὰ
Στὴ μοναξιά μου.

Καλάμα 29/XI/98

Εἰρήνη Ζαβιτσιάνου.

— Γαμβρέ μου, πηγαίνουμεν; εἶναι ὥρα.
— Μάλιστα, εἴμεθα ἔτοιμοι, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Καὶ ἡ συνοδεία κατέρχεται τῆς οἰκίας, ὅπου πληθὸς πολὺ ἀναμένει. Ἄλλ' ἐνῶ ἦτο ἔτοιμος νὰ προωρήσῃ, ἀπροσδόκητος αἰτία ἐμποδίζει αὐτὴν νὰ κινηθῇ. Προσκαλεῖται ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἡ Δωδώνη νὰ βადίσῃ παραπλεύρως τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς, ἀλλ' αὕτη διαορηθὴν ἀρνεῖται.

— Μὰ κόρη μου, τῇ λέγει ἡ μήτηρ, πήγαῖνε πλησίον του, ἀφοῦ εἶναι συνήθεια οὕτως;

Ἡ δὲ καταπόρφυρος ἐξ ἀγανακτήσεως τῇ ἀπαντᾷ:

— Εἶναι ἀδύνατον, μητέρα. Εἶναι ἰδύνατον. Πρὶ φωνῆς ἀνηθικότητος! Πῶς θέλεις νὰ διαπρῆξω τοιοῦτον ἀμάρτημα; νὰ συμβαδίσω μετ' ἀνδρός, ὃν πρώτην ἤδη φορὰν βλέπω;

— Μὰ εἶναι ὁ μέλλον συζύγος σου.
— Μὰ θὰ ἦναι, ἐνῶ ἔως τώρα δὲν ὑπῆρξεν.

— Δωδώνη, Δωδώνη, τῇ λέγει τότε ὁ πατήρ της μετὰ ὕψους κάπως ἐπιβλητικοῦ καὶ αὐστηροῦ, τί ἀνοησία εἶναι αὕτη, ἔλα, πήγαῖνε πλησίον τοῦ συζύγου σου.

— Δὲν δύναμαι, ντρέπομαι, πατέρα.
— Τὸ ἀπατιῶ! πήγαῖνε, σοὶ λέγω.

— Τότε ἄς ἔλθῃ ἡ μητέρα μαζὺ εἰς τὸ μέσον. Τὸ θέλω, τὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ.

Καὶ οὕτω διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τούτου προεχώρησαν ἀμφότεροι πλησίον τοῦ γαμβροῦ, τεθείσης τῆς Δωδώνης ἀριστερόθεν τοῦ Πέτρου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡ συνοδεία ἀμέσως ἐξεκίνησε διὰ τὸν ναόν.

— Ἐστῶ, πάλιν ἔγινε τὸ χατήρι σου, ἔλεγεν ἡ μήτηρ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος μετὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀκόμη.

— Μήπως τὸ ἔχω ἐγὼ; ἐπέλεγεν ἡ μήτηρ.

Πρὸς δὲ τὸν μέλλοντα γαμβρόν της ἀποτεῖνομένην:

— Ἄχ, τί ἄγγελος, ἡ Δωδώνη μου, τῷ ἔλεγεν, ὁμοιάζει μὲ περιστερᾶν. Εἶναι ἐν ἀθῶν περιστερᾶκι! εἶναι ἕνα πουλάκι, ὅπου ἀκόμη τὸν κόσμον δὲν τὸν γνωρίζει καλά; καὶ ὄλα τὰ παρεξηγεῖ εἰς τὸ κακόν.

Οὕτω δὲ πορευόμενοι καὶ ἀκολουθούμενοι ὑφ' ἀπάσης τῆς συνοδείας τῶν προσκεκλημένων ἀφικοντο ἄνευ τινος ἐτέρου ἐπεισοδίου εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἔλαβον τὰς οἰκειὰς ἑκαστος θέσεις, τῆς μελλονύμφου μόνον προσεξάτης, ὥστε νὰ μὴ κεῖται

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Εἰς τὸ θέατρον κατὰ τινὰ παράστασιν νέου κωμειδουλίου, ἐνῶ τὸ κοινὸν ζωηρῶς ἐπευφήμει τὴν ἐπιτυχίαν, παρετηρήθη εἰς παῖς μετ' ἐπιμονῆς; ἐξακολουθῶν κρούων τὰς χεῖρας του.

— Ποῖον ἐπευφημεῖς τόσον πολὺ; ἠρωτήθη τὸν συγγραφεὰ ἢ τοὺς ὑποκριτάς;

— Τὸν κόσμον, ἀπήντησεν, ὁ ὁποῖος τόσον ὠραῖα κρούει τὰς παλάμας.

Εἰς ἰδ. ὄτροπος ὑπουργὸς ἐπισκεφθεὶς ἰδιωτικόν τι ἐκπαιδευτήριον, εἰσῆλθεν αἰφνιδίως εἰς τινὰ τάξιν, ὅτε ἐδιδάσκετο ἡ γεωγραφία,

— Τίς βασιλεύει εἰς Ἀγγλίαν; ἐρωτᾷ ἐξακολουθῶν ὁ διδάσκαλος.

— Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία, ἀπαντᾷ ἀμέσως ὁ μαθητής.

— Καὶ τίς ὁ διάδοχος τῆς Βικτωρίας;

— Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας.

— Καὶ τί θὰ γίνῃ οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του; ἐρωτᾷ τότε ὁ ὑπουργός.

— Ὅρφανός. . .

Κατὰ τινὰ συνάντησιν δύο φίλων :
— Εὐρεῖς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ φύγω διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

— Μπᾶ; καὶ πῶς δὲν ἔφυγες;
— Ἡ ἀναχώρησίς μου ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν τρίχα . . . μιᾶς κεφαλῆς.

— Μπᾶ; . . . ξανθῆς ἢ μελαγχροίνῃς;

Εἰς τὸν οἶκον ἐνὸς πλουσίου :
— Τί ζητεῖς σὺ ἐδῶ, κυρά μου;
— Τὸ εἶον! Κύριε, τὸ ἐλεόν σας.
— Τὸ ἔλαιον; εἰς τὸν μπακάλην, κυρά μου, εἰς τὸν μπακάλην.

Εὐειδῆς τις κυρία, ἥς ὑπόθεσις τις ἐμελλε νὰ δικασθῆ ἐν τῷ πρωτοδικεῖῳ, προσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου καὶ παρεκάλεσε νὰ τῇ φανῆ εὖνους. Οὗτος ὅμως ἀπέπεμψεν ἀμέσως αὐτὴν, λέγων :

— Θὰ πράξω τὸ καθήκον μου, Κυρία, καὶ εἶναι περιττὸν νὰ μ' ἐνοχλήτε.

— Τὸ τέρας! εἶπεν αὐτὴ καὶ ἀπῆλθε.

Μετά τινὰς ἡμέρας ὅμως κερδίσασα τὴν ὑπόθεσιν, προσῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρου, ὅπως εὐχαριστήσῃ αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν οὗτος ἀπέπεμψε διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων :

— Πηγαίνετε, Κυρία, ἀπ' ἐδῶ καὶ μάθετε ὅτι τὰ τέρατα ἐγεννήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

Μεταξὺ δύο νέων :
— Αἴ, πῶς τὴν εὐρίσκεις;

πάρχ πολὺ πλησίον τοῦ μέλλοντος αὐτῆς; συζύγου, ἰδίᾳ δὲ νὰ μὴ ἐφάπτεται οὐδαμῶς αὐτοῦ, ἐνόσῳ διήρκει ἡ ἱεροτελεστία, κατ' ἀστήροτα τον κινῶν τῶν προγαμιαίων τύπων.

Καὶ ὁ ἱερεὺς μετὰ κατανύξεως ἀτήγγελλε τὰς δεῆσεις του, ὅτε μετὰ τινὰς τούτων προχωρήσας πρὸς τοὺς νυμφευομένους ἐρωτᾷ, ἀμφοτέρους ἂν θέλωσιν ἀλλήλους ὡς συζύγους. Μετὰ τὴν καταφατικὴν δ' ἀπάντησιν αὐτῶν, ἐξακολούθησε τὴν ἱεροτελεστείαν, ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν περικοπὴν . . . «ἡ γυνὴ ὀφείλει ὑπακοὴν τῷ συζύγῳ τῆς», διεκόπη ἀπροσδοκῆτως ὑπὸ τῆς Δωδώνης, ἣτις παρεκάλεσε τὸν ἱερέα νὰ τῇ δώτῃ μερικὰς, ὡς ἔλεγε διασαφήσεις.

— Συγγνώμην, πάτερ, τῷ εἶπεν, ἐπιθέμουν νὰ μὴ θῶ τί ὁ κύριος Πέτρος δύναται νὰ μοῦ ζητήσῃ, διὰ νὰ τῷ ὀφείλω ὑπακοὴν, διότι, ὡς γνωρίζετε, ἂν μοὶ ζητήσῃ ἀνάρμοστα πράγματα, βεβαίως δὲν θὰ τῷ ὑπακούσω.

Πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐξεπλάγησαν καὶ ἠτόρησαν διὰ τὸ θάρροσ καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ζητουμένων συζυγικῶν ὄρων, ὁ δὲ ἱερεὺς ἐπιλαμβάνόμενος ἀμέσως μελιχρῶς τοῦ θέματος.

— Κόρη μου, τῇ λέγει, δὲν εἶναι ζήτημα

αὐτό, τὸ ὁποῖον νὰ δυνάμεθα νὰ συζητήσωμεν ἐνταῦθα. Εἶναι ὀρισμὸς καταγόμενος ἀπὸ τῆς παρακοῆς τῆς προμήτορος ἡμῶν, καὶ ἐνοχλῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπόλυτος πρὸς τὰς γυναῖκας, νὰ ὑπακούωσι τού; ἐκυτῶν ἄνδρες. Βεβαίως πάντες οἱ σύζυγοι δὲν εἶναι ἀπολύτως ἴσοι, εὐ;ε χριστιανικῶς ἀνεμάρτητοι. Ἀλλ' ὑποτίθεται, ὅτι ὁ σύζυγος οὐδέποτε θὰ ζητήσῃ ἀνάρμοστα ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἡ δὲ σύζυγος, ὅτι δύναται νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ ἀνδρὸς διὰ τὴν ἀπαραίτητον ἀρμονίαν τοῦ οἴου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκογενείας.

— Βεβαίως, ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος κατ' ὅλα, προσθέτει ὁ Πέτρος καὶ εἰς τὴν τιμὴν μου δηλῶ ἐνταῦθα, ὅτι οὐδέποτε θέλω ζητήσῃ ἀνάρμοστα παρὰ τῆς συζύγου μου, ἀλλ' ὅ,τι μόνον ἡ ἀγάπη καὶ τὸ καθήκον ἀπαιτεῖ.

Ἡ Δωδώνη εὐχαριστηθεῖσα πολὺ ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ μέλλοντος συζύγου τῆς καὶ ἐκ τῆς ἐξηγητήσεως τοῦ ἱερέως, πεισθεῖσα ὅε καὶ ἐκ τῶν παρατηρήσεων τῆς μητρὸς τῆς, συγκατένευσε νὰ προσφέρῃ πίστιν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς καὶ οὕτως ἀναλλαχθέντων τῶν στεφάνων καὶ δακτυλίων καὶ ἐν στάσει παραδειγματικῇ εὐσε-

— Ὁφθαλμοὺς ζωηροῦς, κόμην ὠραίαν, χεῖλη ρόδινα, ἀλλὰ στόμα κοινόν.

— Σοὺτ! ἄθλιε! Οὐδέποτε ἡ σύζυγος πρέπει νὰ ἔχῃ στόμα κοινόν!

Κυρία (πρὸς ἐπαίτην). «Δὲν ἔχεις, καὶ μὲνε, τίποτε φίλους;»

Ἐπαίτης (διακοπτόμενος ὑπὸ λυγμῶν) : «Ὅχι κυρία· μόνον συγγενεῖς ἔχω»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ δυστυχίαι εἶναι τῆς ἀρετῆς ἢ παλαιστρα, εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνεται ὁ ἀνδρεῖος ἀπὸ τὸν ἀνανδρον.

Πότε ἄλλοτε δύναται τις νὰ δείξῃ μὲ πλειότεραν βεβαιοτητα, ὅτι εἶναι φρόνιμος ἢ ἐν τῇ συμφορᾷ του;

Τὸ νὰ συμβουλευθῇ τις τὰ καλὰ, δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη γνῶσις, τὸ νὰ τὰ ἐκτελῇ ὅμως, εἶναι ἀνδρείας καὶ φρονίμου ψυχῆς προτέρημα.

Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς εἶναι τόσον ἀχανῆς, ὅστε πρέπει τις νὰ βυθισθῇ ἐπανειλημμένως εἰς

αὐτὴν, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν ἐν αὐτῇ κρυπτόμενον μαργαρίτην.

Γυνὴ ἀπαιτητικὴ καὶ ἀσχημὸς θέλουσα ν' ἀρέσκῃ, ὁμοιάζει πρὸς ἐπαίτην, ὅστις ζητεῖ ἐπιτακτικῶς νὰ τὸν ἐλεῶσιν.

Ὅσοι κοιότεροι καὶ πονηρότεροι εἶναι τῆς, τοσοῦτον εἶναι ἐπιρροπέστεροι πρὸς τὸ βλαστημεῖν, πρὸς τὸ λοιδορεῖν καὶ πρὸς τὸ ὀργίζεσθαι, καὶ τοσοῦτον μάλλον πλησιέστερον πρὸς τὴν ζωώδη φύσιν ρέπει.

Τοῦ σώματος ἡ ἀσχημία δὲν ἀσχημίζει ποτὲ ὠραίαν ψυχὴν, ἀλλὰ τὸ κελλὸς τῆς ψυχῆς ἀνανακλάται ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ δυστυχία δημιουργεῖ ἀνθρώπους, καὶ ἡ εὐτυχία τέρατα καὶ κτήνη.

Γρῶφος. Ἀνάγνωθι μίαν λέξιν, ἥτοι ὄνομα καὶ τίτλον.

Ὁ πρῶτος λύτης αὐτοῦ λαμβάνει ὡς δῶρον ἐν μυθιτόρημα ὠραῖον τῆς ἐποχῆς μας.

θείας καὶ κατανύξεως ἐκ μέρους τῆς Δωδώνης, ἡ ἱεροτελεστία ἐληξεν, εὐχρηθέντων τῶν παρεστώτων τοῖς νεονύμφουσι βίον ὄλιον καὶ ἀρμονίαν μετὰ περισσῆς ἀγάπης καὶ εὐδαιμονίας ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν.

Τότε ἡ νεαρὰ μικρὰ σύζυγος πλητιάσασα τὴν μητέρα τῆς :

— Ὡστε τώρα, μητέρα, τῇ λέγει, ἐτελείωσον τὰ ψεύματα; εἶμαι ὑπανδρευμένη; Εἶμαι πλέον σύζυγος;

Ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς, ὡσεὶ ἀνακουριζομένη ἰπὸ μεγάλου βάρους :

— Ναί, παιδί μου, τῇ λέγει, εἶσαι πλέον ὑπανδρευμένη, εἶσαι πλέον γυνὴ καὶ οὐχὶ κόρη, καὶ τώρα θ' ἀκολουθῆς πλέον καὶ θ' ἀκούης καὶ συμβουλεύεσαι τὸν ἄνδρα σου καὶ ὄχι τοὺς γονεῖς σου.

Ἡ Δωδώνη σκεφθεῖσα πρὸς στιγμὴν τὴν νέαν θέσιν τῆς καὶ κατανοήσασα, ὅτι ἀνῆκε πλέον τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μειδιῶσα.

— Δεσποινίς, τῇ λέγει οὗτος ἀμέσως, ἦδη εἴσθε . . .

— Δεσποινίς; εἶπες, τῷ ἀπαντᾷ αὐτὴ μετὰ παραπόνου, πῶς, εἶμαι ἀκόμη δεσποινίς; δὲν εἶ-

μαι ἤδη σύζυγός σου;

— Ἀ, βεβαίως, ἀλλὰ ἐνόμιζον, ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς ἀκόμη νὰ σὰς καλέσω ἄλλως . . .

— Πῶς; ἡ δύνασο νὰ μὲ ὀνομάσης ἤδη, «ἀγαπητή σου».

— Ἀ, ναί, ἔχετε δίκαιον, ἀγαπητή μου, διότι εἴσθε πλέον ἰδική μου.

— Πῶς μοὶ ὀμιλεῖς ἀκόμη πληθυντικῶς;

— Καὶ σεῖς ἐνικῶς;

— Μὰ τώρα εἴμεθα ἐν σῶμα καὶ μία ψυχὴ.

Ἡ δὲ μήτηρ ἐπεμβαίνουσα :

— Ἐχεις δικαίωμα ἤδη, παιδί μου Πέτρε, τῷ λέγει ν' ἀσπασθῆς τὴν γυναῖκα σου. Κάμετε ἀρχὴν νὰ γνωρισθῆτε καὶ κατοπιν ὅλα ἔρχονται μόνα.

Ὁ δὲ πατὴρ πλησιάζων :

— Ἐλα, ἔλα, παιδί μου, πάρε τὴν γυναῖκα σου μπράτσο καὶ τραβάτε μπροστὰ διὰ τὸ σπῆτι, σὰν γαμβροὶ ὅπου εἴσθε, τῷ λέγει.

Ὁ Πέτρος προσφέρων τῇ συμβίῳ του τὸν βραχιονά του :

— Ἀγαπητή μου Δωδώνη, τῇ λέγει στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ βραχιονοῦ μου καὶ ἄγομεν.

Ἡ δὲ νεόνυμφος ὑποκύπτουσα εἰς τὸν ζυγόν, λέγει τῷ Πέτρῳ, χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

ΕΚΕΙ Η ΤΙΜΗ

Ἐκεῖ! .... ἰδρώς! καὶ στεναγμοί! μὲ εὐσυνειδησία,
 Γιὰ τὴν Τιμὴ! παλεύουνε καὶ γιὰ τὴν Εὐτυχία!
 Ἄλλο; .. ἀδράνεια κακὴ! καὶ ἀσυνειδησία...
 Τοῦ Φθόνου! κι' ὄλων τῶν κακῶν! τὰ βάρβαρα στοιχεῖα.
 Κεῖ! .. βασιλεύει ἡ Τιμὴ! κι' ὄχι ἡ Ἀτιμία...
 Ποῦ τὴν σκεπάζει πάντοτε ἡ κάθε ἀσχημία...
 Ἐκεῖ στὸν θρόνο τῆς Δουλιᾶς... μόνον ἐκεῖ ἴμφωλεύει
 Τιμὴ χρᾶς!! — ἡ ἀχαρι Τιμὴ — δὲ βασιλεύει!

ΣΕ ΜΙΑ ΑΡΠΙΣΤΡΑ

Ἄς ἦτανε τῆς Ἄρπας σου μιὰ κόρδα ἢ καρδιά μου.
 Νὰ σοῦ μιλή ἄμ' ἀκουμποῦν τὰ χέρια σου Κυρά μου...
 Καὶ νὰ σοῦ δείχνῃ τὴν φωτιά! ποῦ μ' ἀναψ' ἡ ματιά σου...
 Κι' ἄλλοῦ δὲ σβύνει πουθενὰ... παρά στὴν ἀγκαλιά σου.

Γιάνκος Νάνος κομμωτής.

— Τί νὰ σοὶ κάμω, ὅπου ἐντρέπομαι τὸν κό-
 σμον, ἄλλω; θὰ σὲ ἐμάνθανα πῶς νὰ φέρεσαι.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητή μου, ἀλλὰ συγ-
 χωρήσόν με, τῇ ἀπαντᾷ οὗτος πάντοτε μειλιχίως,
 πρώτην φοράν ὅπου ἦλθον εἰς ἐπαρχίαν καὶ δὲν
 γνωρίζω τὰ ἔθιμά σας.

— Ὅ! σοὶ τὰ μάθω ἐγώ, ἐννοία σου.

— Εὐχαριστῶ, νὰ μὲ συμβουλευθῆς πάντοτε.

— Ἄ, ὄχι, αὐτὸ ἀντίκειται εἰς τὸ εὐαγγέλιον,
 ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι αἱ ἐπαρχιώτισαι εἶ-
 ναι μὲν ἀπλούστεραι καὶ ἥττον ἐξευγενισμέναι
 τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ εἶναι εἰλικρινέστεραι καὶ ἀ-
 θωότεραι.

— Ναί, τὸ βλέπω τοῦτο καὶ μ' εὐχαριστεῖ.

— Ἀποφεύγομεν τὰς πολλὰς ἐπιδείξεις, τοὺς
 χαιρετισμούς καὶ ψευδοκολακείας καὶ τὰ πολλὰ
 ἀστεῖα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀρέσει καὶ εἰς ἐμέ.

— Θέλομεν τοὺς ἄνδρας μας ἐργατικούς καὶ
 ὄχι συχνὰ καὶ πολὺ πλησίον ἡμῶν.

— Ὅ! ἐξέρχωμαι τὴν πρώτην, θὰ ἐπιστρέφω
 τὴν μεσημβρίαν, θὰ ἐξέρχωμαι πάλιν καὶ θὰ εἶμαι
 πλησίον σου τὸ ἑσπέρας.

— Πολλὰς διασκεδάσεις, ἐπισκέψεις καὶ φί-
 λους ἐπιβλαβεῖς ἀποστρεφόμεθα.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας αὐτῆς καὶ παρα-
 τηρῶ, ἀγαπητή μου, ὅτι συμφωνοῦμεν καθ' ὅλα.

— Ἀγαπῶ τὰ ζῶα. Ἐνα σκυλάκι καὶ ἕνα γα-
 τάκι, μερικὰς ὄρνιθας καὶ . . .

— Ἄ, τὰ ζῶα, σὲ πρκακαλῶ, ἀγαπητή μου,
 μὴ μοῦ ὁμιλεῖς περὶ αὐτῶν, τὰ ἀποστρέφομαι
 ἀνηλεῶς, δὲν τὰ ὑποφέρω. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔνεκα
 τῆς λύσεως καὶ τῶν μικροβίων τὰ φονεύομεν ὅλα.

— Τί; δὲν ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα; εἶναι λυσα-
 σμένα εἰς τὰς Ἀθήνας; . . .

Καὶ ἀφίονυτα τὸν βραχίονά του τρέχει πρὸς
 τὴν μητέρα της.

— Μητέρα! τῇ λέγει, εἰς ὅλα συμφωνοῦμεν,
 ἀλλὰ εἰς ἕν πρᾶγμα διαφωνοῦμεν.

— Τί; τί τρέχει πάλιν;

— Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶναι λυσασμένα ὅλα τὰ
 ζῶα!

— Δηλαδὴ ὄχι ὅλα, μερικὰ, οἱ κύνες ἰδίως,
 ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, θέλων νὰ κολάσῃ τὸ πρᾶγμα.

— Οἱ γάτες; ἐρωτᾷ ἡ Δωδώνη;

— Ἄ, ὄχι αὐταὶ ὑποφέρουν ἀπὸ σεληνιασμό.

— Τὰ βόδια;

— Ἄ, ὄχι αὐτὰ πάλιν ὑποφέρουν ἀπὸ εὐλο-
 γία, μετὰ μετριότητος ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Ἡ Δωδώνη παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως τὴν
 μητέρα της.

— Καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖ, αἱ γυναῖκες ὑποφέρουν
 ἀπὸ τίποτε; ἐρωτᾷ τότε μετὰ περιεργείας ἡ Δω-
 δώνη τὸν Πέτρον.

— Βεβίως, οἱ ἄνδρες ὑποφέρουν ἀπὸ καχε-
 ξίαν καὶ φθίτιν, ἕνεκα τῆς χρηματομανίας των
 καὶ τῆς ἐλλείψεως ὕδατος καὶ αἱ γυναῖκες ἀπὸ
 ἀτονίαν καὶ ἀναιμίαν, ἕνεκα τῆς ἀρχομανίας των
 καὶ τῆς ἀενάου πίεσεως τῆς ὀσφύος ἀπὸ τοὺς
 στηθοδέσμοις των, ὡς καὶ τῆς ἀνεχειρίας τῶν πρὸς
 στολισμὸν μέσων.

— Μὴ τότε αἱ Ἀθηναὶ εἶναι κόλασις; Ἐδῶ
 δὲν τὰ ἔχομεν αὐτά.

— Βεβίως, ἐδῶ εἶναι παράδεισος οἰκογενεια-
 κοῦ βίου.

— Τί νὰ κάμω, μητέρα, φοβοῦμαι ν' ἀκολου-
 θήσω τὸν ἄνδρα μου.

— Τώρα πλέον εἶναι ἀργὰ, κόρη μου, εἶπες τὸ
 νὰ καὶ ὑπκνδρεύθῃς πλέον.

Ἡ Δωδώνη ἀναστενάζουσα ἔλαβε τὸν βραχίονα
 τοῦ συζύγου της καὶ ἠκολούθησεν. Ροῦς.